

'ETEN! ANDERS KRIJG JE GEEN TOETJE!'

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Pleegkind Joeri neemt wat haar betreft nog te veel de vaderrol op zich.

FOTO SHODY GAREMAN

Grenzen stellen. Bij Joeri en Felicity is het soms nodig. En eerlijk is eerlijk: Erik en ik zijn daar allebei niet heel goed in. We hebben het ook nooit echt kunnen 'trainen'. Mijn stiefdochter Evelien is altijd een makkelijk kind geweest en had niet de neiging grenzen op te zoeken.

Ook is er, als het om het stellen van grenzen richting Felicity gaat, een complicerende factor. Joeri heeft namelijk de neiging die grenzen al te stellen nog voordat die van ons zijn bereikt. Als we aan het eten zijn en ze zit aan de lichtdimmer, roept hij meteen: „Fé, kappen! Dat doe je bij mama ook niet.” En als ze twee minuten later haar nog volle bord naar voren schuift omdat ze 'niet meer hoeft': „Eten! Anders krijg je geen toetje!” Joeri is gewend bij zijn moeder thuis, waar hij de enige 'man' in huis is, de rol van opvoeder op zich te nemen.

Vertrouwen in onze zorg is ook een dingetje. Neem gisteren. Joeri, aan het gamen in zijn kamer boven, naast die van zijn zusje, roept me: „Marijke! Felicity moet kotsen!” Als ik boven kom, zie ik net de eerste golf (voornamelijk chocolademelk, hoeveel heeft ze daar eigenlijk van op?) over de vloerbedek-

Als we de kinderen weer bij hun moeder afleveren, heb ik het gevoel dat we iets uit te leggen hebben

king gaan. „Kom maar, naar de badkamer,” probeer ik nog, maar onderweg komt alles eruit. Terwijl ik een huilend meisje probeer te troosten en tegelijkertijd de vloer nog enigszins te redden, heeft Joeri zijn moeder gebeld en doet aan de telefoon live verslag. „Ja, ze heeft op het feestje van school natuurlijk ook al veel gesnoept,” hoor ik hem zeggen. Hè, wat vervelend dat hij haar nu belt. Ondertussen doe ik Fé's pyjamaatje uit en zet haar onder de douche, want de smurrie hangt zelfs in haar haren. „Ik wil naar mamaaaa toe,” huilt ze.

Na de douche leg ik haar in een deken op de bank. Daar valt ze in slaap. Een uur later tilt Erik Felicity naar boven

en legt haar op bed. Verrassend genoeg hoor ik de volgende ochtend al om 6 uur haar vrolijke stem: „Marijkeee!”

Als we Joeri en Felicity weer bij hun moeder afleveren, heb ik het gevoel dat we iets uit te leggen hebben. „Waarschijnlijk heeft ze gisteren wat te veel chocolademelk gedronken,” begin ik al bij de voordeur. „Ze krijgt van mij nooit meer dan één glas per dag,” antwoordt ze resoluut. Hoor ik een verwijt? Erik staat erbij met zijn gezicht op 'neutraal' en ik besluit er ook maar niet verder op in te gaan.

In de auto op weg naar huis bedenk ik dat we de volgende keer met Joeri moeten praten. Want wij hebben ruimte nodig om Felicity duidelijk te maken waar onze grenzen liggen. En natuurlijk moet Joeri kunnen vertrouwen op onze zorg voor haar. Wat zou het daarnaast fijn zijn als hij met zijn 11 jaar bij ons kan loskomen van zijn vaderrol. Terwijl ik piekerend uit het raam staar, hoor ik Erik zuchten.

„Wat mij betreft,” begint hij bedachtzaam „moeten we de volgende keer toch eens met Joeri praten...”

„Dat moeten we zeker,” zeg ik lachend.

Samen grenzen stellen, natuurlijk komt dat goed. ■